

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée. F.

Šerbske njedželske kopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščejeńi w Budyschinje a płaczi šchwórtlětnje 2.— hr. s portom.

25. njedžela po šwj. Trojizy.

Matth. 25, 31—46.

Šyrkwine léto bliži šo pomaku, ale stajnje šwojemu kónzej. Šišeje někotre dny, potom šyrkwine šwony šaswonja šwjertnu njedželu a šašo je hnadne léto našeho drohowanja na šemi mno. Dopomnimy šo na šachodnosé čzaša, na šachodnosé tež našeho žiwjenja. A hdyž šo jemu se šmjerczu našeho žiwjenje škónczi, šcho potom? Šišt na Šebrejškich praji: temu čłowjetej je pošajene, junu wumrjecz, potom pak to šudjenje. Tež hižoni do šwojeje šmjercze čłowjet čzuje a šhoni, šo Bóh šudzi: Šswědomnje, hłóš Bóži w čłowjetu, napomina a warnuje, šatama šnych škutkow dla a porokuje winu, šhiba šo čłowjet tón hłóš Bóži w šwojej wutrobje mori. A druhi šud Bóži je wójna še šwojim krešroslecžom a šapuščenjom, s hłodom a šhorosčemi, njeh, njeh tež njewěritwy a s lohka šmyšlenu čłowjet w tym njewidži to domachphtanje Bóže. Najrašchnišchi šud pak pschindže po šmjerczi: temu njewučeknjesh a tón traje wěcznje. A niž jeno ty štipišch psched tutón šud, ale wschitzu ludžo wschitke ludu tuteje šemje. Wo tutym pošlednim šudženju šwěta rěczy našeho džěrnjšche Bóže šlowo, rěczane se rta teho šudnika šwěta, Šesom Šhryšta šameho. „Šdyž pak čłowški šyn pschindže w šwojej krašnosčzi a wschitzu šwojezi jandželjo s nim, tehdy budže wón šedžecz na stole šwojeje krašnosče a budža psched nim wschitzu ludžo šhromadžem a wón budže jich rósno džělicz tak, jako paštyr wozu wot kóšlow džěli.“ Šesuš, kiž šašo pschindže, budže tón šudnik wscheho šwěta. Bóh je jemu pschepodał wschu móž w njebješach a na šemi. Rěczny duž džěnja wo pošlednim šudženju šwěta a rošpominajmy šebi šhutnje 3 praschenja:

1. Čhzech š prawizy čłowšteho šyna šacž? 2. Šajke škutki mašch teho dla čžinicž. 3. Šcho čžeri cze š tajkim škutkam?

Wón pschindže š šwětnom' šudu tych njepokutnych dla, Še žohnowanjom š ludu, kiž jeho ducha ma. Šój, Šesu, našcha jašnosč, a wjedž naš se šwěta, Ach daš nam tvojmu krašnosč, naš pschitwedž do njebja.

1. Pošledni šud šwěta, čhzech š prawizy teho čłowšteho šyna šacž abo š lěhwizy? „Wón budže jich rósno džělicz tak, jako paštyr wozu wot kóšlow rošriša. A budže te wozu š šwojeje prawizy pošajicž, tych kóšlow pak š šwojeje lěhwizy.“ Wozu płaczi ša ščěrpliwu a měrnú, šosol štorška a šodže. Šunje tak mašch njeh čłowjekami ščěrpliwych a měrných, a potom šchěrjednych a wadžazyh. Šajki šy ty? Šyšli w tvojjej wutrobje Šesušowa ščěrpliwosč se šobučłowjekami, šhšchězi šo na tvojim woblicžu měr Bóži? Šsy šbožomna wozu šadla Šhryštušoweho, abo špjeczíšch šo pschěčžiwu temu, kiž čhze šchž twój dobrý paštyr? Šodžesh teho, kiž s tobu derje měni? Šjewěm. Čłowjetej woběju družiny šhodža tu na šemi njedželeni, runje šaž w raššchim kraju wozu a kóšly na jenej paštoje šhodža. Šaž pak džěni pschindže, na kotrymž paštyr je džěli, tak budže na pošlednim dnju šwěta šudnik čłowjekow džělicz. Ššchěža a nje-rjad, šotrež štej šhromadže roštlej, šo džělitej. Šha budžetej džělenej muž a žona, šarschej a džěči, šbratr a šotra. Šha budža šnana tež šstawy šwojeje šwójšy rošrišane, a móžesh potom ty, luby čžitarjo, šo štipicž š Šesušowej prawizy? A hdyž budžesh šo tam šetšacž s jich wjele, šotrychž tu ani widžal ani šnał nješy, abo wot šotrychž šebi to ženje a nišdy nješy myšliš, budžesh tam šetšacž tež tych šwojich, nana, macžer, muž, žonu, šyna, džowku? A hdyž šmědža woni wschitzu š Šesušowej prawizy štipicž, o ža-

lošna myšl, so by jeniczi ty stupicz dyrbjal t lchwizy! Běda, trachna běda tym t Jesuſowej lchwizy! Čžeho dla?

Teho ſwěta ſudnika poſlednje ſudjenje wo nich rěka: „Džicze prjecz wote mnje, wy ſalleczi, do wěczneho wohnja, kotryz pſchihotowanj je čzertej a jeho jandželam.“ O žalostny woſud: Džicze prjecz wote mnje! Lódsymne ſłowo se rta teho, kotrehoz wutroba běſche tola herwaſ taſ polna horzeje luboſeže, a kotryz t luboſnymt ſłowamit čłowjekow t ſebi wabjeſche. Tu ſo wón ſetka t Pětrom, Janom, Jakubom a jeho ert lubje proſy a jeho wóczko pſcheczelnje wabi: khodž ſa mnu! Tam ſažo wón, kaž rybaſ se kyežu čłowjekow t hromadamit kojit a čzini jich ſwojich pſchihowarjom. Tam wón pyta teho ſabludženeho ſyna a čže jemu wodžer bycz na puezit t ſbóžnoſczi, tam wón dže ſa ſhubjenej džowku a hjerje ſo po nej t luboſcžu horje. A ſažo wón wabi t luboſnym hložom: Bóježe ſem te mni wſchitžy, kiž wy ſpróžni a wobčeženi ſeže, ja čžu waſ woſchewicz. A ſažo: Šchtóž te mni pſchidže, teho njebudu ja won wuſtorečiez. Me jomu na ſudnym dnju, ſjemjenju hněwa Božeho, čzi t Jesuſowej lchwizy tajſeho pſcheczelneho wabjenja njeſaſchichu, ſferje kaž ſurowy ſmyſki wichoř jich ſaſchabe to ſłowo hrimanja: Džicze prjecz wote mnje! Wy prjedy njeſeže ſa mnu khodžiti, njeſeže na mój hlož poſluchali. Duž je nětko waſche poſlecze, t čzertej a jeho ſlym jandželam hič do wěczneho wohnja, do čzwile bjeſ kónza a t ſubow ſchidjenja.

Luby čzitarjo, čžeſch ty t lchwizy ſwěta ſudnika ſtejecz? Njechal radſcho ſtupicz t jeho prawizy, ſo by tebi plačžilo. to hnadne ſłowo: „Bóježe ſem, wy požohnowani mojego wóžza, herbuježe to kraleſtvo, kotrež wam pſchihotowane je wot ſpoczatka teho ſwěta.“ Bóježe ſem! Wſchaſ ſeže ſo na to čžaſ žiwjenja hotowali, wſchaſ njeſeže ſa ničim druhim žadali, wſchaſ ſeže tai doľho na to čžakali; wſchaſ ſeže pytali to kraleſtvo, hđžež žane horjo ani hrěch ani ſnjereče wjažy njerudži; to kraleſtvo, we kotrymž je njebeſka radoſež a ſbóžnoſež bjeſ kónza, to kraleſtvo t hornim Jeruſalemom, po kotrymž horzo žadajo ſeže taſ huſto ſpěwali:

„O hrodžiſchežo, budž witanane tym mi, nětk wrota wotewrej!

Kaſ dolhi čžaſ běch ſtyſtny po tebi, kaſ ſym ja žadaſ ſej,

So byh mohł kniežomnoſczi a wſchitkej ſlóſczi wuicž

A t Božej wjeſelofczi do ſwojoh' herbſtwa dónič.

2. Měnju, luby čzitarjo, tež ty čžeſch junu pſchi poſlednim ſudu t Jesuſowej prawizy ſtejecz. Kaſte ſtutki paſ maſch t temu doľowječ? Šwěta ſudnik to praji: „Ja ſym hlódnny byl a wy ſeže mi jeſež dali. Mi je ſo picž čžylo, a wy ſeže mi picž dali. Ja ſym hóſež byl a wy ſeže nje hoſpodovali. Ja ſym naſi byl a wy ſeže nje wodžewali. Ja ſym khory byl, a wy ſeže te mni hládali. Ja ſym jaty byl a wy ſeže te mni pſchichli.“ Šchthri króčž ſo tute ſtutki w naſchim tekſeže mjenuja. Wone ſu potažkim jara wažne; ale luby ſchecžano, teho dla to žane čžežke ſtutki njeſku; ſu jenož ſtutki ſchecžanſkeje ſmilnoſeže, a te móžeſch tež ty čzinič. „Ja ſym hlódnny byl, mi je ſo picž čžylo.“ W naſchim čžaſu drohoty a parowanja dyrbi někotry žiwy bycz a njewě kaſ. Dawach jemu wot teho, čžehož maſch nadoſež? Wbo w twojim domje ſu džečzi a čzeladni: hlódni ſu po khlebje teho žiwjenja, picž ſo jim čže po žiwym Božy. Dawach abo rubiſch jim ſkladnoſež, w Božim domje ſo woſchewicz na Božim ſłowje? „Ja ſym hóſež byl, ja ſym naſi byl.“ Hoſpody ſa tych, kiž w zuſbje pſchenozuja, twori ſmutſkne miſionſtwe. Šnano ſu twoji ſnaczi w měſtach ſhonili to žohnowanje tajſich ſmilnych wuſtawow, ale ruſu na wutrobu, ſy tež ty jeniczi ka-mjen t tajkim wuſtawam ſaplačžil? Šny pomhaſ woblecž tych, kiž ſahnaczi wot njeſchecžela najmuſniſcheje draſty njemějadu? A ſchto je wjažy, je twój dom jena wuſchowarnja, hđžež móže

kóždy, kiž ſaſtupi, wěſty bycz, ſo ſo jemu njerubi to čziſte ſwědomnje, ſo tam njewoſtaji wſchě ſwoje dobre počžinki? „Ja ſym khory, ja ſym jaty byl.“ Šny wopytal khorych w ſuſodſtwe, t lubym liſtom woſchewil tych jatych w ſtyſtnej zuſbje? Žako we 3. lěſtotku mór jara ſurowjeſche a ſebi wjele woporow žadaſche, dha póhanojo ſwojich ſchorjenych t wotnom won mjetachu na hoku. ſo jich njetrejali hladač ani ſami ſebje natyſkowacz. Šchecžijenjo paſ tych njeſnatych khorych wſachu do ſwojich domow, hládachu jich ſwěru, buchu natyſkani t jedom khoroſeže a wumrjechu. A jačo buchu w tamnym ſamſnym čžaſu we wſchelaſich krajinach ſchecžijenjo wěry dla pſchecžehani a jačo ſchłowojo w čznowych podkoptach džečacz abo t rječasamit na kóž pſchihowajani wjeſkowacz dyrbjachu, dha jich t wjeſcha trochu khudži wěrybratija wulki pjenjeſ nahromadžichu a jich wuſupichu. Hladaſch ty ſwěru khorych w twojim domje a w domje bližſcheho? Hladaſch, ſo jich duſcha njeſkhori na jedu teho hrěcha. Pomhaſch tym, kiž pſchiddu t jaſtwa, t nowemu žiwjenju? Hlaž, jenož čzi ſtupja t Jesuſowej prawizy, te kotrymž móže wón pra-ječ: „Wy ſeže mi jeſež dali, wy ſeže mi picž dali, wy ſeže nje hoſpodovali, wy ſeže nje wodžewali, wy ſeže te mni hládali, wy ſeže te mni pſchichli.“ Ženož kiž ſu ſtutki ſchecžanſkeje luboſeže a ſmilnoſeže čzinali, kaž je Jeſuſ naſ wſchitkich lubowaſ a ſo nad nami ſmilil; koſiž ſhubjeny džežka kóždy džež, na kotrymž njeſku niſomu žaneje dobroty wopoſaſi, ſtupja t Jesuſowej prawizy.

A njeměň, ſo tele ſtutki dyrbjaje čžežke, próžy polne, jačne ſtutki bycz, t kotrymž ſebi khwalbu pſched ludžim doľudžeſch. Wě, žyle hnadne ſtutki ſu doľahaze: „ſchtož ſeže wy čziniłi jenemu njeſ tymi mojim najmuſniſchimi bratramit, to ſeže wy mi čziniłi.“ Tón ſtutk ſam wſchaſ to hiſcheže nječzini, ale ta luboſež, kotraž wot Jeſuſa wuſhadža a ſa Jeſuſom ſtutkuje. Čžeho dla ſu čzi t lchwizy ſatamaniz Šnano doľež njeběchu žanyh ſtutkow čziniłi? Tych ſnano ſu wjele čziniłi t bojoſcžu pſched Božinu khotaſanom, t ſwojemu wužitkej a t čžečzi pſched čłowjekamit. Wbo ſu ſnano ſte ſtutki čziniłi? Wo tym tu ničžo njeſteji. Šchtož woni paſ čziniłi njeſku, to ſu te po ſdacžu maſe, w Božimaj woczomaj paſ taſ wulke ſtutki luboſeže a ſmilnoſeže. Ty maſch ſahrodu. W nej maſch ſchtom, kiž ma plody kraſne t wohladanju, ale wone njeſku t jedži. Duž njerodžiſch wo tón ſchtom. Ale tajſi ſchtom ſebi wažiſch, kiž ma dobre plody. Taſ tež Bóh ſebi na tebi waži te dobre ſtutki luboſeže a ſmilnoſeže. W bibliji ſo nam powjeda wo jenym bohatym mužju, kiž pſchidže po ſnjereči do hele, a wo jenym wotročku, kiž ſwój rentnaſ ſahreba a bu njewužitny ſwarjeny. Móžno, ſo ſtaj wobaj kraſne, we woczach čłowjekow wuſtotne ſtutki čziniłoj. A ničžo ſo nam njepowjeda, ſo bychu to ſte ſtutki byle. Ale te ſtutki luboſeže a ſmilnoſeže, kiž ſo wot njeju žadachu, wonaj njebeſchtaž čziniłoj, a duž je jeju ſurowy woſud t lchwizy teho ſudnika, do wěczneho wohnja!

3. Ty paſ čžeſch junu t prawizy ſtejecz a duž w praſcheſch: Kaſ doľowjam tajſe ſtutki luboſeže a ſmilnoſeže? Redžbuj: kotrychž Jeſuſ khwali na ſudnym dnju jich ſtutkow dla, čzi ſo praſheja: „Šnježe, hdy ſmy čže hlódnneho widželi a ſmy čže na-ſežili? Wbo lačžneho a ſmy čže napowjeli? Hdy ſmy čže hoſeža widželi a ſmy čže hoſpodovali? Wbo naheho, a ſmy čže wodžewali? Hdy ſmy čže khoreho abo jateho widželi a ſmy t tebi pſchichli?“ Ničžo njewjedža, ſo bychu hdy žaneho woſebiteho ſtutka čziniłi ſa Šnjeſa Jeſom Šhrysta. Ale we wěrye ſu woni Bože džečzi a duž čzinja ſami wot ſo dobre ſtutki. Žich wěra ſo žiwa wopoſaſa w ſtutkach luboſeže. Tajſe ſtutki ſu jim wutrobne wjekele a woptacže pſchichodneje ſbóžnoſeže. Š woadčžom hrěcha a t Božej hnadu žohnowani njemóža hinaſ hačž ſo

Zyrkej a stat.

Wotolo 22. novembra senđe so synoda k dalschym pože-
dženjam; hwoje poslednje bě 28. oktobra skončila. W tutych
nowych požehenjach budže jej wobjerť, kotryž nacziť wustawu
wobdžela, pschedpołożicź, sčtož je hač dotal domuradžil. So ho
wustawa hižo pschimosnje, i tym drje njetriebamy liczić; je to
tola jena psche wažna wěz a něšto, sčtož směje po sčaczu sa
dolhe cžahy placziwosć sa naschu zyrkej — a duž tež sa nař
evangeljskich Sserbow. A duž je nad nami, so ho my, evangel-
sny Sserbjo postaramy, i cžahom a hnydom postaramy wo to,
so wustawa nam Sserbam to pschinjeje, sčtož je nasche prawo;
njech tež mjensčina hny po rěczi, hny tola pschesjene we jenej
a hamšnej wěrje; so nam pschinjeje, sčtož je hódny teho naj-
hwojeczišeho, sčtož je nam date, nascheje ewangelsteje wěrny a
jeje wuskutkowanja w Božich službach, we wožadnym žiwjenju
a hewak w žiwjenju. So nacziť wustawu, kotryž je nasch sakski
konsistorium synodze pschedpołożil, na nař Sserbow ani i jnym
klowcžkom njespomni, njeje runje wjele lubjaze. Teho dla je
herbska konferenza dwójny nufne wuradžowanja wo tutej wězny
měla, je hwoje žadanja synodalam pschepodała a tež psches
hwojeho pschedhnydu w Draždžanach pschednješla. Tute žadanja,
stej to po prawom jenož dwě, stej i krotka tej: herbska superinten-
dentura pod herbskim superintendentom, wobpschijaza wschě
němsko-herbske wožadny. To druhe žadanje je to, so ho pař
herbsko-němski zyrkwiny wólbnny wokrjeř wutwori, tak so by
Sserbam móžno bylo, hebi herbskeho synodala wustawicź, abo
njeje-li tole móžno, ma ho we wustawje swěsćicź, so ho potom
herbski duchowny do synody powoła njeje-li tam herbskeho syno-
dala. Tole je po prawom wscho! Je to wjele? Abo hnadź
pschewjele? Wjele niz a hišcže mjenje pschewjele, ale runje
jenož to, sčtož my ewangeljsny Sserbjo trjebamy, so bychmy
hwojeje wěrny po hwojej narodnosći dostojnje dosć žiwi byč
mohli! Ale bohuzel njeje tuteho frosumjenja wschudžom pola
Němzow namakanju, tež niz pola duchownych!

Sdnyž ho Suziza, nětkle jedny zyrkwiny wokrjeř, psches na-
czizť wustawu rošrašy do dweju superintendenturow — Žitawa-
Lubij a Budyschin-Kamjenz — cžeho dla nočze wustawa to po-
tom něšto zyle a wobstejnoscžam pschiměrjene a teho dla to
jenicžny prawe cžinicź a tsi superintendentury scžinicź, mjenujzny
nimo spomnjeneju jenu herbsku, wobstejazu se wschěch herbsko-
němskich wožadow, nětkle do Lubijskeho, Budyschkeho, Kamjen-
czanskeho a Radebergkeho wokrjeřa roštykanych? Móže tajtemu
postajenju sadželacź to, so ho praji, so ho tutón wokrjeř na wěste
wobmjesowacź njechodži teho dla, dokelž hnadź mohla po 20 lětach
jena nětkle hišcže herbska-němska wožada jenož hišcže němska
byč, t. r. jenož hišcže němske Bože služby mēcź? Tole je nam
tola jenož wurēcž njeswólnowosće! Nad Sserbami je duž, so ho
tajke pscheněmcženje dale wjazny nještanje a so nětkle tuteho pra-
schenja dla Sserbow prawe žadanje njechodži; nad Sserbami
to je, nad duchownymi a runje tak laikami. Wěz pař khwata;
wubjerť wuradžuje dale! Duž maju ho Sserbjo bóle hišcže
sa tutu wěz hibacź! Bohuzel to sčawnosć ho sčawnosć do zyla
i tutej tak wažnej wězny zyleje saksteje zyrkwije psche mašo saběra
a herbska sčawnosć wošebje mašo; pschetož nasche kopjentko tola
sčstupa do tak někotreho herbskeho doma hišcže pschezo nima.
Namjety směja potom cžim wjazny wuhladow, hdyž schěrscha
sčawnosć ho i nimi saběra. Tutu chzedža tute rhyčzi swolacź:

Tajlich hubjenuch džěczi njeje.

Dyrbjach sapucžowacź se želesnizu a na małym sčastaniscžezny
czakacź. Džěch do czakarnje a hdynych ho sa blido. Na scženje
wohladach wobras. Snutskne mižionstwo bēšche jón powjē-

nylo, jako ho po domach sběrasche sa mižionstu nufnu pomoz.
Na wobrasu bēchu džěczi, hubjenje swoblekane, hubjenje seři-
wjene, i blēdym woblicžom, se sapadnjnym lizom, i hlubokim
wócžkom, i lahodnymi stawami. We wulkich městach a we
wschelatich wustawach hny dosć tajlich džěczi widžal. Pschezo
bēšche mi tych hamych žel, a džakowach ho Bohu, so hny we
lěpschich wobstejnoscžach. A njebych-li tajke džěczi žiwe widžal,
tamny wobras by mi hny a smjehcziť wutrobu, by hny sbudžil
i wócžka, by ruku wotewriť i dawanju.

Duž hdyň ho se mni muž, pschindže se mnu do rěčom.
Bēšche mēšcžan, nimale 60 lět, a, kaž ho jemu sda, trochu ro-
somny. Tež jemu nadpadny tamny wobras i mutskowneho mi-
žionstwa na scženje. Tola sčto wón i temu mēnjescze? Šhētro
wōtrje ho wottorhny: „Tajlich hubjenuch džěczi i zyla njeje na
hwoecze. Widžu pschezo jenož strome džěczi. A hdyž by tajlich
džěczi bylo, je trudnje dosć, so ho tajke wobrašy tu do czakarnje
powēšcēju. Ja nicžo njedam sa sbětku. Sdnyž by tu moja
wschědna korcžna byla, bych prajiť ke korcžmarjei: wsmi tón
wobras precž, abo nje-pschindžu ženje wjazny.“

Luby cžitarjo! Tajny cžlowjetojo hu tež. Šhodža se hlychym
wócžkom a i hluchim wuchom nimc-nufni, kiž i prawizny a i le-
wizny ho i njeby wola. Cžehodla? Dokelž hami nufny nječuju.
Tež ty?

S bliska a i daloka.

S Huski. Po hwojecženje swonow. Pjatt 28. w-
nowza bēšche sa naschu wožadny džen wulkeje radosće. Žedjenje
po nowym swonami bu dopjeljene. W Draždžanach wot Pieke-
la late, buchu sčtwórit i wosami wot tam do Nowej wky dowje-
sene a tu jara rjenje wupyschene. Pjatt popoldnju w 2 hodž
ho tam cžah sestupa i wožadnych, na cžole 19 hwojedženskich jēcha-
rjow, potom wotrosčžaza a schulsta mlodžina i wuczerjemi, i zyrk-
winym, gmjenskim a schulskim pschedstejiczerstwom, dale Husczan-
ste a Snašcžanske wojerste towarstwo, Demjanska wohnjowa
wobora, druhe towarstwa a wjele wobdželnikow. Swojedženski
cžah i bronjowymi swonami na tšoch wosach, — wschitko se
selenej a kwětkej pnyh kraňje wupyschene, — poda ho pod
synkami hudžby do Huski, hdyž psched zyrkwju wožadny farat
Šandriť po napišmach swonow myšl rošestaji, w kotrejž maja
nam i žohnowanju služicź. Najwjetšchi swón wola se hwojim
němskim napišmom i Šhrystužej: „Jesus Christus gestern und
heute und derselbe auch in Ewigkeit“. Na druhim bokú je na-
pišane: „Gaben der Liebe zum Heiland dich schufen, drum auch
ja ihm soll dein ehern' Mund rufen“. Sčreni swón ma němske
napišmo: Psalm 56, 11: „Ich will rühmen Gottes Wort“, a
herbske: Psalm 100, 2: „Es luge dem Ansehen i wjēkelom.
pschihhadžejcže psched jeho woblicžo se fradowanjom“. Na dru-
him bokú: „Der Krieg hat, die den Vätern klang, zerschlagen, —
Nun soll dein heller Schall zu Gott uns tragen“. Do tšecžeho
swona je slate w němskej rěczi Luk. 2, 14 a w herbskej Matth.
26, 41: „Wachujcže a modlcže ho“. Po hwojecženju porēczi-
ščaj jako hušodaj i hodyšcže wožadny i. f. Šschizan a i. duch.
Woigt. Zyrkwinski chor pod wodženjom i. kantora Cžarnata
spēwasche rjany spēw a i šhērluschom „Wulki Božo, khwalny cže“
ho rjany hwojedženi skončzi. — Šsobotu hu ho swony horje scža-
hale a njedželu hu přeni ras psches kraj klicžake. Wjele wožad-
nych bēšche ho w rjenje wupyschentym Božim domje sešchlo.
Š hnutej a džaknej wutrobu pošluchachu na rjane synki nowych
swonow a na předowanje. Wōh dať, so njebychu ho w pschichodže
podarmo hlyšcēč dale, ale kōždemu do wutroby klicžake: „Tón
nišcitr je tudy, a wola cže“.

Wistowanje. W. w. S. sa hmyert. njedž. — T. w. B. sa 1. adw.